

lader sig sætte nogen Skranke, en Stemning, som i sin Grund er sund og god og derfor ogsaa stærk, men som samtidig ved at drives paa Spidsen kan faa ret betænkelige Følger. Det er for øvrigt den store og stærke Stemnings sædvanlige Karakter, at Modstand snarere hidser end dæmper den. Der er derfor heller neppe andet at gøre, end at lade denne Stemning løbe Linen ud og afvente den ganske naturlige Reaktion, som Tiden aldrig undlader at bringe. Mindretallet skal med dette Syn paa Sagen ikke indlade sig paa en fortvivlet Kamp mod Udvalgets Flertal, men indskrænke sig til at henvise til dets udførlige Udtalelser dels i Tuberkulosekommissionens Betænkning, dels i nærværende Udvalgs Betænkning. Omendskønt det jo ikke tør forudsættes, at ærede Medlemmer paa et Tidspunkt som dette, hvor den ene Betænkning strømmer ind efter den anden, skulde have haft nogen overordentlig gunstig Lejlighed til at granske de nævnte Udtalelser, skal jeg dog indskrænke mig til at henvise dertil, idet jeg derved ogsaa tager Hensyn til den højtærede Formands Bemærkninger, da han satte Sagen til Forhandling. Jeg nødes til i det følgende at bruge Jeg-Formen og ikke den sædvanlige Mindretalsform, idet der, som det ses af Betænkningen, er ikke mindre end 5 Mindretal, hvilket jo for Resten ikke netop tyder paa, at den af mig berørte Stemning har haft en hel almægtig Indflydelse indenfor Udvalget. Som sagt, jeg indskrænker mig til at henvise til mine Udtalelser i Betænkningen, for derefter straks at gaa over til at motivere de af mig stillede Ændringsforslag. Det første af disse findes under Nr. 1 til § 4, 2det Stykke. Ved dets Vedtagelse vil Paragraffens 2det Stykke komme til at lyde saaledes: „Gangklæder og Sengklæder, der have været benyttede af saadanne afdøde eller af vitterlige Tuberkulosepatienter, maa mod den behandelende Læges eller Sundhedskommissionens Forbud ikke benyttes af andre, bortgives eller sælges, uden i Forvejen at være behørigt desinficerede“. Som det vil ses, er det en lille Udvidelse af Desinfektionspligten, som imidlertid gaar i ganske samme Retning som selve Paragraffens Hovedregel, idet den søger saa vidt muligt at hindre Smittefare ved tuberkuløse Personers brugte Klædningsstykker. Det er dog ikke alene denne lille Udvidelse af Desinfektionspligten, som Ændringen vil bevirke, den medfører tillige en Tilføjelse, som vil gøre det mindre let

at omgaa Bestemmelserne i § 4. Det vil nemlig for visse Klasser af Mennesker være ret fristende ganske at undgaa Desinfektionen ved at bortskænke eller afhænde en Tuberkulosepatients brugte Klædningsstykker, naar han ligger for Døden, naar han er opgiven. Efter Paragraffens nuværende Ordlyd vil dette være ganske tilladeligt, hvorimod det vil forhindres ved Vedtagelsen af mit Ændringsforslag, og jeg tror derfor, det bør anbefales, idet det som sagt baade gaar videre end Lovforslaget, og desuden afhjælper en Mangel, som findes ved dette. Under Nr. 4 og 5 har jeg stillet to Ændringsforslag, der som subsidiære bortfalde, hvis Ændringsforslag Nr. 3 vedtages. De ere stillede under den tænkelige Forudsætning, at Nr. 3 kunde falde, fordi der deri indeholdes en anden og vidtrækkende Bestemmelse om, at en syg ikke mod sin Villie kan nødes til at opgive sin hidtidige Erhvervsvirksomhed. Det er med den nævnte Mulighed for Øje, at det i Ændringsforslaget under Nr. 4 foreslaas, at Ordene „af Modvillie“ skulle udgaa. Et højtæret Medlem gjorde allerede ved Sagens første Behandling opmærksom paa disse Ords Overflødighed. Jeg gaar videre og finder dem ligefrem uheldige. Jeg tør tro, at naar man opmærksomt gennemlæser Paragraffens sidste Punktum, vil man give mig Ret heri. Thi man vil da se, at man kun kan tvinge en syg til at følge det ham givne Paalæg, naar han undlader det af Modvillie; og enhver, der undlader at følge et saadant Paabud, vil naturligvis paastaa, at Undladelsen er begrundet i nødtvungne Forhold og ingenlunde sker af Modvillie. Hertil kommer, at Afgørelsen af, om det sidste er Tilfældet eller om Undladelsen er nødtvungen, sikkert i mange Tilfælde vil være ret vanskelig. Jeg tror derfor, at der vil vindes ikke saa lidt, baade i Henseende til Bestemmelsens Effektivitet og ved, at man undgaar forskellige vanskelige Afgørelser, derved at man lader Ordene „af Modvillie“ bortfalde. Om Ændringsforslag Nr. 5 kan jeg fatte mig yderst kort; thi selv om Ændringsforslag Nr. 3 skulde blive forkastet, er der dog vistnok en saa almindelig Stemning for, at Ægtefæller ikke mod begges Villie skulle kunne skilles fra hinanden, at enhver Anbefaling af dette Ændringsforslag maa anses for overflødig.

Jeg kommer saa til Ændringsforslagene Nr. 14—19, en sammenhørende Række Ændringsforslag, som jeg for Kortheds